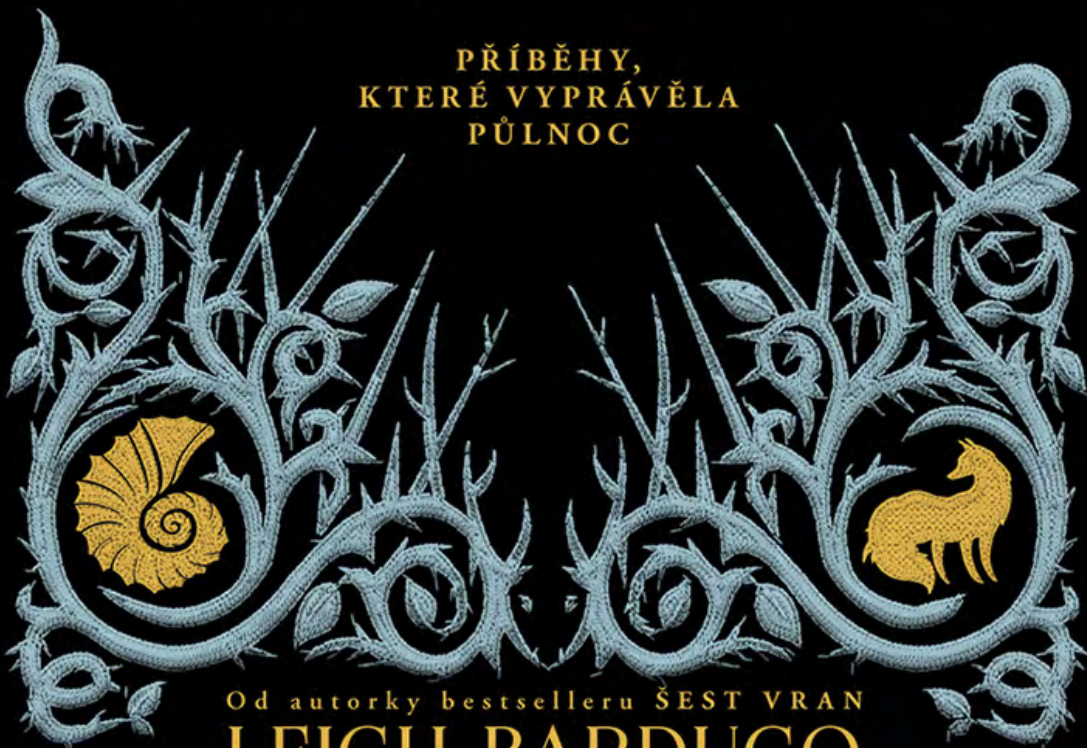

TRNITÁ ŘEČ

PŘÍBĚHY,
KTERÉ VYPRÁVĚLA
PŮLNOC

Od autorky bestselleru ŠEST VRAN
LEIGH BARDUGO

FRAGMENT

Trnitá řeč

PŘÍBĚHY, KTERÉ VYPRÁVĚLA PŮLNOC

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Leigh Bardugo

Trnitá řeč – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

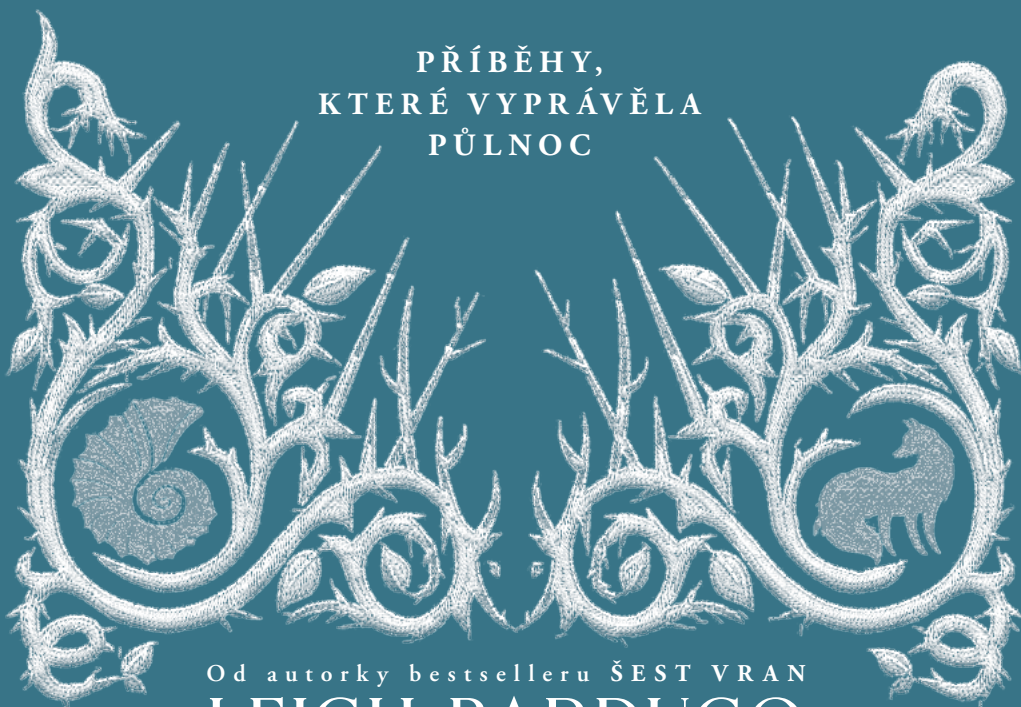
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TRNITÁ ŘEČ

PŘÍBĚHY,
KTERÉ VYPRÁVĚLA
PŮLNOC

Od autorky bestselleru ŠEST VRAN
LEIGH BARDUGO

FRAGMENT

PRO MOU MILOU A SILNOU
GAMYNNE

Z Nové Země

AYAMA A TRNITÝ LES

6

Z Ravky

PŘÍLIŠ CHYTRÝ LIŠÁK

56

ČARODĚJNICE Z DUVY

84

MALÁ KUDLIČKA

122

Z Kerchu

PRINC VOJÁČEK

148

Z Fjerdy

KDYŽ VODA ZPÍVÁ OHEŇ

196

POZNÁMKA AUTORKY

284

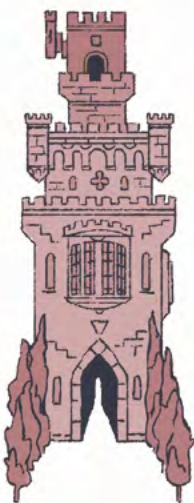
AYAMA
A
TRNITÝ LES

V ONOM ROCE, KDY SE LÉTO nechtělo rozloučit, zalehlo horko prérii mrtvou vahou. Nemilosrdné slunce sežehlo vysokou trávu na popel, zvířata padala na vyprahlá pole a hynula. Toho roku se radovaly jenom mouchy a královně západního údolí nastaly zlé časy.

Všichni známe příběh o tom, jak se ta žena stala královnou, jak i v rozedraných šatech a nízkém postavení upoutala svou krásou mladého prince. Přivedl si ji do paláce, nechal ji ustrojit do zlata, vlasy proplést drahokamy a všichni museli pokleknout před dívkou, která byla ještě před několika dny pouhou služkou.

Tehdy ještě prince netížila královská koruna, byl nevybouřený a lehkomyšlný a každé odpoledne vyrážel na lov na zrzavém koni, jehož si v potu tváře sám zkrotil. Těšilo ho, jak otce podráždilo, že si vybral prostou nevěstu, místo aby sňatkem vybudoval nějakou šikovnou politickou alianci. Matka mu umřela už dávno a odnesla si s sebou do hrobu i své rozumné rady. Lid se bavil princovými nezbednými kousky a obdivoval jeho krásnou ženu. Někakou dobu se mladému páru dařilo, brzy si v kolébce broukalo princátka s kulatoučkými tvářičkami a s každým dnem bylo milovanější.

Jenže onoho hrozného vyprahlého léta starý král zemřel. Lehkovážného prince korunovali králem, a když se jeho královna chystala podruhé porodit, opustil zemi déšť. Řeka vyschla a proměnila se v suchou kamenitou žílu, studny se zaplnily prachem. Královna se vzduťým břichem každý den bloumala po hradbách paláce a modlila se za moudré, silné a hezké dítě, ale především orodovala za svěží větřík, který by jí ochladil kůži a ulevil jí.

Tu noc, kdy se jim narodil druhý syn, stál na nebi úplněk, hnědý jako starý zaschlý strup. Palác obklopili kojoti, vyli, škrábali po zdech a roztrhali strážného, který je šel odehnat. Jejich horečné vytí přehlušilo i zděšený jekot královny, jakmile uviděla, co jí s vřískotem vyklouzlo z dělohy. Malý princ měl cosi z chlapce, ale víc z vlka. Tělo od temene až po drápy na nohou pokrývala slizká černá kožešina, oči měl rudé jako krev a na hlavě rašily zárodky dvou rohů.

Králi se nechtělo zahajovat nebezpečnou tradici vraždění nepohodlných princů, ale takové stvoření se nedalo vychovávat v paláci. A tak povolal své nejučenejší rádce a nejlepší stavitele, aby pod areálem paláce vybudovali rozlehlé bludiště. Táhlo se celé míle daleko, až k tržnímu náměstí, kroutilo se tam a zase zpátky.

Trvalo roky, než král ten labyrint postavil, polovina dělníků se ztratila v jeho zdech a nikdo už o nich nikdy neslyšel. Jakmile bylo dílo hotovo, nechal král vytáhnout nestvůrného syna z klece v královských jeslích a vsadit ho do bludiště, aby už víc nesužoval svou matku ani království.

Toho suchého léta se narodilo i další dítě. Kima spatřila světlo světa v mnohem chudší rodině, která neměla ani dost půdy na živobytí. Ale když se tohle novorozeně prvně nadechlo, nespustilo křik, nýbrž zpěv, a hned potom se nebe otevřelo, rozlil se déšť a konečně učinil přítrž dlouhému suchu.

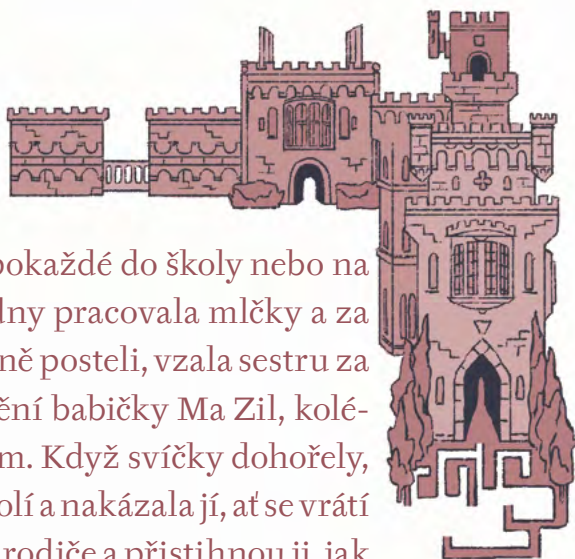
Svět se ten den zazelenal a od té doby se tvrdilo, že kamkoli se Kima vrtne, je cítit sladká vůně čerstvého rašení. Vyrostla z ní dívka vysoká a pružná jako mladá lipka, pohybovala se tak ladně, až to bylo skoro o strach – jako by tak lehounké stvoření mohlo prostě odvanout. Její hladká hnědá kůže zářila jako hory v oné medové hodině před tím, než se slunce skloní za obzor. Vlasy nosila rozpuštěné, hustá svatozář černých kudrn jí rámovala tvář jako květ v rozpuku.

Každý ve městě by potvrdil, že pro Kiminy rodiče bylo její narození učiněným požehnáním. Časem se

jistě vdá za nějakého boháče – možná dokonce za prince – a přinese jim hotové jmění. Ale pak, sotva o rok později, se vyklubala na svět jejich druhá dcera a s tou se jim bohové vysmáli. Jak děvče rostlo, začínalo být jasné, že kde se Kimě dopřálo měrou vrchovatou, vyšla Ayama naprázdno. Byla nemotorná a věčně jí něco padalo z rukou. Masivní tělo, krátké a kulaté jako pivní džbánec, nesly ploché nohy. Kima měla hlas jemný a konejšivý jako déšť, zato když promluvila Ayama, jako by zaplálo prudké, ostré polední světlo, v němž sebou člověk škube a odvrátí se. Rodičům bylo kvůli druhé dceři trapně a snažili se, aby moc nemluvila. Drželi ji doma, nakládali jí úkoly, pouštěli ji jen na dlouhé výpravy s prádlem k řece a zase zpátky.

Aby Kimu nerušili v odpočinku, zřídili Ayamě spaní na teplých kachlích kuchyňských kamen. Coby se jí čepýřily čím dál víc a popel se jí zažíral pod kůži. Brzy byla spíš šedá než hnědá, plaše se kradla ze stínu do stínu ve strachu, že někoho pohorší. Časem lidé úplně zapomněli, že jsou v domě dvě dcery, a považovali Ayamu za pouhou služku.

Kima se často pokoušela se sestrou promluvit, ale vychovávali ji coby nevěstu pro nějakého zámožného muže, a než si stačila najít volnou chvíli a vyhledat

Ayamu v kuchyni, musela pokaždé do školy nebo na taneční lekce. Ayama celé dny pracovala mlčky a za večerů se přikradla ke Kimině posteli, vzala sestru za ruku a poslouchala vyprávění babičky Ma Zil, kolébána jejím stařeckým hlasem. Když svíčky dohořely, štouchla Ma Zil do Ayamy holí a nakázala jí, ať se vrátí ke kamnům, než se probudí rodiče a přistihnou ji, jak ruší sestru.

Takhle to chodilo dlouho. Ayama dřela v kuchyni, Kima rostla do krásy, královna vychovávala svého lidského syna v paláci u útesu a pozdě v noci si cpala do uší smotky vlny, aby neslyšela vytí jeho mladšího bratra hluboko dole. Král vedl předem prohranou válku na východě. Lidé reptali, když na ně uvalil nové daně nebo jim odvedl syny na vojnu. Stěžovali si na počasí. Doufali v déšť.

Jednoho jasného slunečného rána probudilo město rachocení hromu. Po nebi neplul ani jediný mráček, ale rámus otřásal taškami na střeších a jednoho starce srazil do škarpy, kde zůstal trčet dvě hodiny, než ho synové vytáhli ven. Tou dobou už všichni věděli, že ten hřmot nezpůsobila žádná bouřka. Z labyrintu unikl netvor a byl to jeho řev, co se s duněním odráželo od stěn údolí a rozechvívalo hory.

Lidé najednou pustili z hlavy daně i úrodu i válku a místo toho se báli, že je zrůda unese z postelí a sežere. Zavírali dveře na závory a brousili nože. Děti drželi doma a lampy nechávali svítit celou noc.

Jenže ve strachu se nedá žít věčně, a jak dny mýjely a nic se nedělo, napadalo je, jestli jim snad bestie neudělala laskavost a nevybrala si k běsnění jiné údolí. Pak se jistý Bolan Bedi vypravil za svými stády na západ a našel dobytek povražděný a trávu políček nasáklou krví – a nebyl sám. Zvěsti o masakru se rozšířily a Ayamin otec zašel na vzdálené pastviny, aby zjistil, co se tam děje. Vrátil se s děsivými zvěstmi o urvaných hlavách novorozených telat, o ovcích rozpáraných od krku ke slabinám, o vlně zbarvené rzí. Nikdo jiný než ten netvor nemohl způsobit takovou zkázu za jednu jedinou noc.

Lidé ze západního údolí nepovažovali svého krále za bůhvíjakého hrdinu kvůli těm prohrávaným válkám, prosté ženě a zálibě v pohodlí. Ale teď na něj byli pyšní. Panovník se chopil vedení a přísahal, že údolí ochrání, vypořádá se se svým nestvůrným synem jednou provždycky. Shromáždil velkou skupinu lovců, vypravil ji do divočiny, kam se podle jeho rádců nestvůra uchýlila, a vlastní královskou gardu jim

přidělil jako doprovod. Ti muži, celá stovka vojáků, pochodovali po hlavní cestě, až jim pod botami vířil prach, pod vedením kapitána v lesknoucích se bronzových rytířských rukavicích. Ayama je viděla procházet kolem z okna kuchyně a žasla nad jejich odvahou.

Druhý den ráno přišli lidé z města na tržní náměstí za svými obchody a naskytl se jim strašlivý obrázek. Uprostřed se tyčila věž z kostí stovky mužů, naskládaných jako naplavené dříví u studny. Na samém vršku se ve slunci blyštěly bronzové rukavice králova kapitána.

Lidé kvíleli a třásli se strachem. Někdo musí najít způsob, jak ochránit je i jejich stáda. Pokud netvora nedovede zabít vojsko, pak musí král vymyslet, jak svého mladšího syna uchlácholit. Panovník nařídil svému nejchytřejšímu rádci vydat se do divokých krajů a uzavřít s bestii příměří. Rádce souhlasil, sbalil se na cestu a utekl z údolí, jako by mu za patami hořelo, nikdo už ho nikdy nespatriil.

Král nemohl najít osobu natolik statečnou, aby se vypravila do divočiny a vyřídila tu záležitost. V zoufalství nabídl tři truhlice zlata a třicet štůček hedvábí tomu, kdo si troufne na roli vyslance. Tu noc se v domcích po celém údolí nemluvalo o ničem jiném.

„Měli bychom odsud odejít,“ mínil Ayamín otec, když se rodina shromáždila k večeři. „Viděly jste ty kosti? Jestli se králi nepovede netvora usmířit, ten jistě přijde a všechny nás sežere.“

Ayamína matka pokývala hlavou. „Vydáme se na východ a najdeme si nový domov na pobřeží.“

Ale Ma Zil seděla u ohně na svém nízkém štokrleti a žvýkala list jurdy. Stařeně se do toho dlouhého putování nechtělo. „Pošlete Ayamu,“ utrousila a odplivla si do ohně.

Rozhostilo se dlouhé mlčení, jen plameny syčely a praskaly. Ayamě přejel po zádech mráz i v horku kamen, u kterých stála a pražila proso.

Ayamína matka vytušila, že by měla něco namítnout, a tak se ozvala: „Ne, ne. S Ayamou je to těžké, ale stejně je to moje dcera. Půjdeme k moři.“

„Kromě toho,“ přidal se otec, „jen se koukněte na ty její umouněné šaty a zacuchané copy. Kdo by uvěřil, že je královský vyslanec? Netvor by se jí jenom vysmál.“

Ayama nevěděla, že se netvoří umějí smát, ale neměla čas o tom přemýšlet, protože Ma Zil si znovu odplivla do ohně.

„Je to netvor,“ zahučela stařena. „Co ten ví o hezkých šatečkách a rozkošných tvářičkách? Ayama bude

královým vyslancem. Zbohatneme, Kima sežene lepšího ženicha a ten nás bude všechny živit.“

„Ale co když ji netvor sežere?“ otázala se laskavá Kima se slzami v krásných očích. Ayama byla sestře vděčná. Sama se zoufale chtěla vzepřít babiččině plánu, jenže rodiče jí tak dlouho nakazovali držet jazyk za zuby, že jí dočista zdřevěněl.

Ma Zil odbyla Kimina slova mávnutím ruky. „Tak za ni zazpíváme píseň kostí a bohatí budeme stejně.“

Rodiče neříkali nic, ale do očí se Ayamě nepodívali, myšlenky a pohledy už v duchu upírali ke královským truhlicím zlata.

Tu noc, zatímco se Ayama neklidně převalovala na tvrdých kachlích kamen a nemohla usnout, za ní přišla Ma Zil a položila jí mozolnatou ruku na tvář.

„Neboj se,“ konejšila ji. „Já vím, že máš strach, ale až si vyděláš královu odměnu, opatříš si vlastní služebnictvo. Nebudeš už muset drhnout podlahu ani vyškrobávat staré hrnce. Budeš nosit modré letní hedvábí, krmit se bílými nektarinkami a spát v pořádné posteli.“

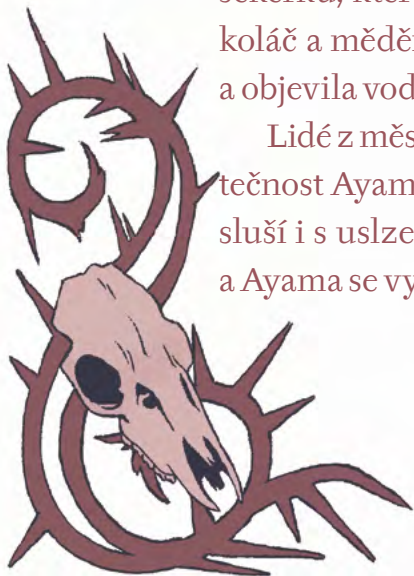
Ayama se pořád ustrašeně mračila, a tak babička dodala: „No tak, Ayamo. Víš přece, jak to chodí v pohádkách. Zajímavé věci se dějí jenom krásným dívkám. Ty budeš do západu slunce zpátky doma.“

Tahle myšlenka Ayamu upokojila, a když jí Ma Zil zazpívala ukolébavku, usnula a přitom hlasitě chrápala – protože ve spánku nemohl její hlas nikdo utišit.

Ayamin otec vzkázal králi, že pro něj má posla. Neobešlo se bez posměchu, že se o ten úkol má pokusit taková divná holka, král však stanovil jedinou podmínku, a tou byla kuráž. A tak se Ayama stala královým vyslancem a dostala nařízeno, aby se vydala do divokých krajů, našla netvora a vyslechla od něj, čeho si žádá.

Naolejovali jí a znovu zapletli vlasy. Dostala jedny z Kiminých šatů, které jí byly těsné po celém těle a dole se musely založit, aby je nevláčela v prachu. Ma Zil uvázala vnučce kolem pasu jasně modrou zástěru a na hlavu jí nasadila široký klobouk ozdobený rudými vlčími máky. Ayama si vsunula do kapsy zástěry sekerku, kterou sekávala dřevo, a taky suchý datlový koláč a měděný kalíšek na pití – kdyby měla to štěstí a objevila vodu.

Lidé z města bědovali, otírali si oči a obdivovali statečnost Ayaminých rodičů. Žasli nad tím, jak to Kimě sluší i s usazenými tvářemi. A pak si zas šli po svých a Ayama se vydala do divokých krajů.

Na tomto místě se sluší uvést, že v Ayamě byla kapku malá dušička. Jak by taky ne, když ji rodina poslala umřít za trochu zlata a dobrou partii pro sestru? Ale Ayama milovala Kimu, která jí podstrkovala kousky medových pláství, když se rodiče nedívali, a která ji učila nejmodernější tance. Ayama sestře přála, aby získala všechno, po čem jen touží.

A popravdě řečeno, nebylo jí ani moc líto, že jde z domu. Někdo jiný bude muset vláčet šaty k řece na praní, drhnout podlahu, vařit večeře, krmit slepice, spravovat oblečení a vyškrabovat zbytky jídla z hrnců.

No, pomyslela si, protože se naučila mlčet i o samotě, *aspoň že dneska nemusím pracovat, a než umřu, ještě poznám něco nového*. Už jenom díky tomu kráčela o něco veseleji, přestože jí slunce nelítostně pražilo do zad.

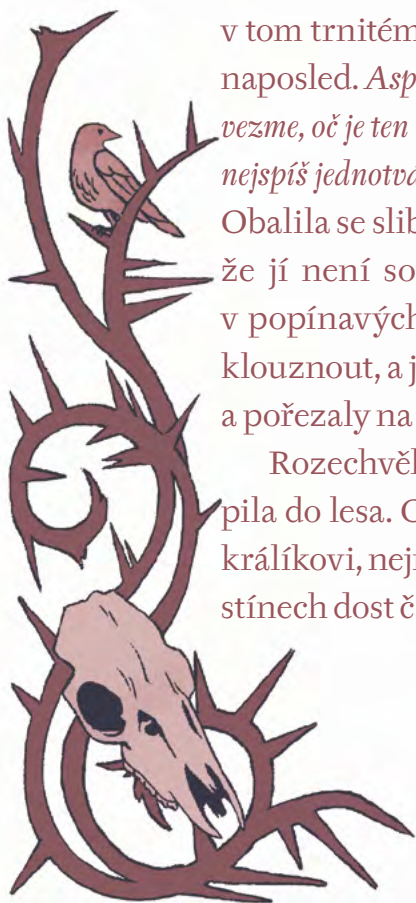
Dobrá nálada jí nevydržela dlouho. Divoké kraje nebyly nic než vyprahlá tráva a holá křoviska. Nebzučel tam žádný hmyz. Žádný stín nezmírnil nesmlouvavý žár. Látka Ayaminých těsných šatů nasákla potem a v botách jako by vlekla rozpálené cihly. Zachvěla se, když poprvé uviděla vybělené kosti koňské mrtvoly, ale hodinu nato už se těšila, kdy zas zahlédne

čistou bílou lebku nebo hrudní koš, trčící jako rozpletený košík. Bylo to aspoň rozptýlení v té jednotvárnosti a znamení, že tu něco aspoň načas žilo.

Možná, pomyslela si, prostě padnu mrtvá, ještě než se dostanu k netvorovi, takže se nemám čeho bát. Ale nakonec uviděla na obzoru černou linku, a jak se blížila, poznala v ní temný les. Šedokoré stromy byly vysoké a tak hustě prorostlé trnitými ostružiníky, že mezi nimi neviděla nic než tmu. Věděla, že právě tam najde králova syna.

Zaváhala. Nelíbila se jí představa, co na ni čeká v tom trnitém lese. Možná, že za pár minut vydechne naposled. *Aspoň to bude ve stínu, uvažovala. Akdyž se to tak vezme, oč je ten les horší než zahrada zarostlá trním? Uvnitř je nejspíš jednotvárný a neublíží mi, nanejvýš mě unudí k slzám.* Obalila se slibem Ma Zil jako brněním, připomněla si, že jí není souzeno žádné dobrodružství. Objevila v popínavých rostlinách mezeru, kudy se dalo proklouznout, a jen sykla, jak ji trny poškrábaly na pažích a pořežaly na dlaních.

Rozechvělými kroky prošla Ayama trním a vstoupila do lesa. Ocitla se ve tmě. Srdce se jí rozběhlo jako králíkovi, nejradši by se obrátila a utekla, ale prožila ve stínech dost času a dobře je znala. Přinutila se zklidnit,

zatímco jí na těle chladl pot. Za pár minut shledala, že les je temný jenom oproti jasů divočiny, kterou nechala za sebou.

Když se jí přizpůsobil zrak, nevěděla, jestli jí horko nějak nepopletlo hlavu. Les osvětlovaly hvězdy – ona přitom moc dobře věděla, že je den. Větve stromů se vysoko nahoře černě rýsovaly oproti jasně modré soumravné obloze a všude, kam se Ayama podívala, viděla bílé chumly kdoulových květů, kde byly před chvílí jen trny ostružiníků. Slyšela sladké volání nočního ptactva a pronikavý rámus cvrčků – a i když si říkala, že to není možné, odněkud k ní doléhalo i zurčení vody. Světlo hvězd se odráželo od každého listu a oblázku, celý svět kolem jako by stříbrně zářil. Věděla, že nesmí polevit v ostražitosti, ale neodolala a sundala si boty, aby cítila pod bolavýma nohama chladivou půdu, porostlou mechem.

Přinutila se opustit útočiště trní za sebou a vykročit. Za nějakou dobu dorazila na břeh potoka s hladinou tak rozzářenou světlem hvězd, jako by někdo oloupal slupku z měsíce a položil ji jako lesknoucí se stužku na lesní půdu. Ayama postupovala podél klikatícího se toku hlouběji a hlouběji do lesa, až se dostala na tichou paseku. Na stromech tu jiskřily

světlušky a nebe bylo temně nachové jako zralá švestka. Došla do samého středu lesa.

Potok napájel široké jezírko obrostlé kapradím a obklopené hladkými kameny. Sotva Ayama uviděla tu čistou sladkou vodu, neodolala, přispěchala k ní a klekla si. Vlčí máky na klobouku jí už dávno zvadly a hrdlo měla vyprahlé jako starý lusk. Vytáhla z kapsy zástěry měděný kalíšek a ponořila ho do vody, ale sotva ho zvedla k ústům, zaslechla hromový ryk a něco jí vyrazilo pohárek z ruky. Rozletěl se po pasece a Ayama málem sklouzla do jezírka.

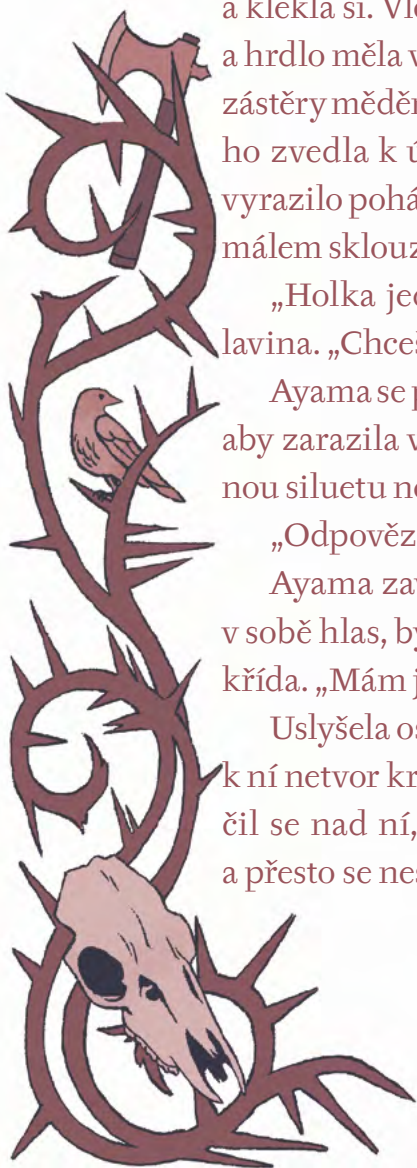
„Holka jedna hloupá!“ zaduněl hlas jako horská lavina. „Chceš se snad stát netvorem?“

Ayama se přikrčila v trávě, ruce si přitiskla na pus, aby zarazila výkřik. Spíš vycítila, než uviděla mohutnou siluetu netvora plížícího se sem a tam tmou.

„Odpověz mi,“ pobídl ji.

Ayama zavrtila hlavou a nějak se jí podařilo najít v sobě hlas, byť i jejím vlastním uším zněl křehce jako křída. „Mám jenom žízeň.“

Uslyšela ostré zavrčení a ucítila chvění země, jak se k ní netvor kradl. Vzepnul se na zadních nohou, vztyčil se nad ní, zakryl hvězdy. Měl tělo černého vlka, a přesto se nesl jako člověk. Na hustém kožichu kolem

krku mu spočíval pás ze zlata a rubínů, z hlavy mu trčely zakroucené rohy s výstupky, které se leskly, jako by je zevnitř osvětloval nějaký utajený oheň. Ale nejděsivější ze všeho byly planoucí rudé oči a hladová tlama plná ostrých zubů.

Ayamě vířily v hlavě zvěsti, týkající se jeho narození. *S jakým netvorem to královna lhalala, že stvořila takové monstrum? Co král provedl, že si vysloužil takové prokletí?* Bestie se nad ní tyčila jako medvěd chystající se k útoku.

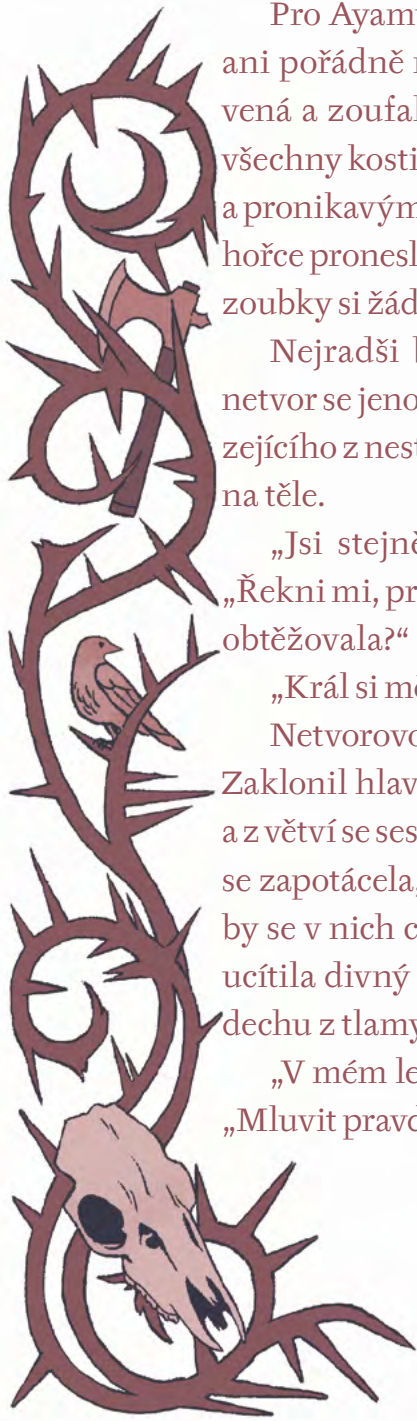
Zbraň! pomyslela si a vytáhla ze zástěry sekerku.

Ale netvor se jen smál – jinak se to nazvat nedalo. Odtáhl pysky a odhalil černé dásně a strašlivé hroty dlouhých zubů.

„Jen mě udeř,“ pobídl ji. „Rozsekni mě na dva kusy.“

Než Ayama stačila jen pomyslet, že by to udělala, vyškubl jí tlapou se silnými drápy sekerku z rukou a přešel si ostřím po hrudi. Nezůstala na ní ani stopa. „Žádná čepel mi neublíží. Myslíš si, že to můj otec nezkusil?“

Netvor svěsil velikou hlavu, začenal Ayamě u krku a odfrkl si. „Poslal prostou ženu, umouněnou od popele a páchnoucí kuchyňským ohněm. Nehodíš se ani k sežrání. Možná tě stáhnou z kůže a nabídnu tě jiným tvorům v trnitém lese, abych je naštvál.“

Pro Ayamu byly urážky denní chleba, takže tuhle ani pořádně nezaznamenala. Ale byla strašlivě unavená a zoufale bolavá a tak vylekaná, že se jí chvěly všechny kosti v těle. Možná proto vstala, otevřela pusu a pronikavým hlasem, který tolik rozčiloval její rodiče, hořce pronesla: „Tohle je tedy ta děsivá bestie. Její slabé zoubky si žádají křehké ženušky.“

Nejradši by hned vzala svoje slova zpátky, ale netvor se jenom zasmál. Z toho lidského zvuku vycházejícího z nestvůrného těla se jí zježily všechny chlupy na těle.

„Jsi stejně pichlavá jako tenhle les,“ prohlásil. „Řekni mi, proč král poslal tak bídnou služku, aby mě obtěžovala?“

„Král si mě vybral, abych –“

Netvorovo veselí v jediném okamžiku vyprchalo. Zaklonil hlavu a zavyl, až se otráslly listy na stromech a z větví se sesypaly bílé a růžové okvětní lístky. Ayama se zapotácela, couvla a přikryla si hlavu rukama, jako by se v nich chtěla schovat. Ale netvor se k ní sklonil, ucítila divný zvířecí pach jeho kožichu a teplý závan dechu z tlamy.

„V mém lese platí jenom jediné pravidlo,“ zavrčel. „Mluvit pravdu.“

Ayamu napadlo, že zkusí vysvětlit, jak to chodí u nich doma, a tu nabídku truhel zlata a hedvábí, ale pravda byla mnohem jednodušší. „Nikdo jiný sem nechtěl jít.“

„Ani královi stateční vojáci?“

Zavrtěla hlavou.

„Ani ten dokonalý lidský princ?“ zeptal se.

„Ne.“

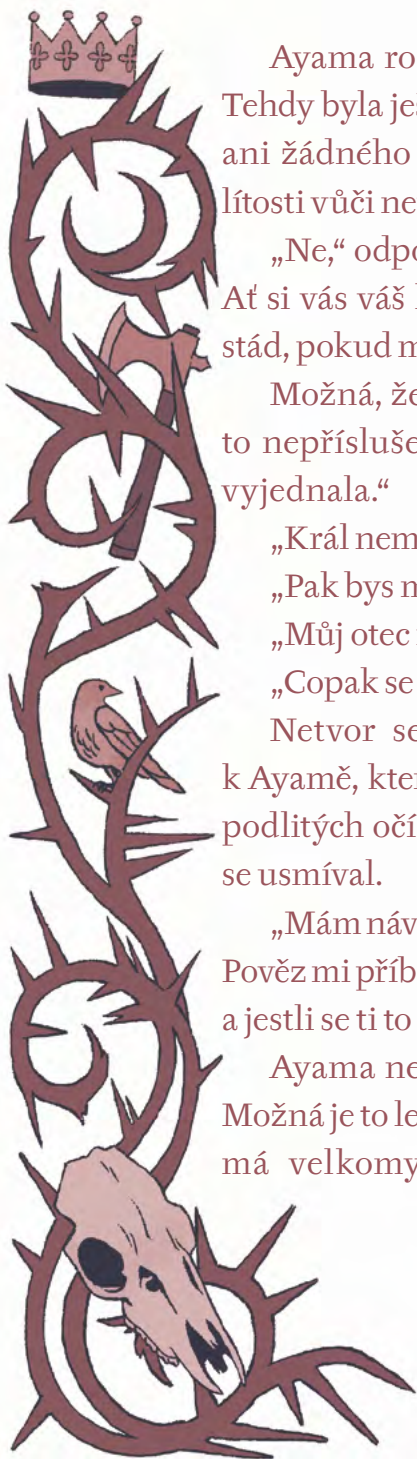
Znovu se rozezněl netvorův smích a Ayamě připadalo, jako by v něm slyšela drtící se kosti.

Ale když už si jednou vzpomněla na vlastní hlas, napadlo ji, že by ho ráda zase použila. Neprotrpěla ty míle žízně a nudy a puchýřů na nohou proto, aby se jí někdo vysmíval. A tak potlačila strach, sebrala kuráž, pevně se rozkročila a spustila pronikavě a jasně jako trumpeta: „Mám tě požádat, ať přestaneš vraždit naše stáda.“

Netvor se přestal smát. „Proč bych to měl dělat?“

„Třeba protože máme hlad?“

„Co je mi po vašem hladu?“ zavrčel a začal přecházet po pasece. „Starali jste se vy o moje hladové břicho, když mě jako dítě zavřeli do labyrintu? Žádala jsi snad tehdy tím svým znělým hláskem krále o slitování, malá vyslankyně?“

Ayama rozpačitě kroutila v dlaních lem zástěry. Tehdy byla ještě dítě, ale vážně nikdy neslyšela rodiče ani žádného obyvatele údolí utrousit jediné slůvko lítosti vůči netvorovi.

„Ne,“ odpověděla si bestie sama. „Neudělala jsi to. Ať si vás váš hodný král krmí ze svých královských stád, pokud má takovou starost o svůj lid.“

Možná, že právě to by měl král udělat, ale Ayamě to nepříslušelo říkat. „Poslali mě, abych to s tebou vyjednala.“

„Král nemá nic, co bych chtěl.“

„Pak bys mohl projevit soucit jen tak.“

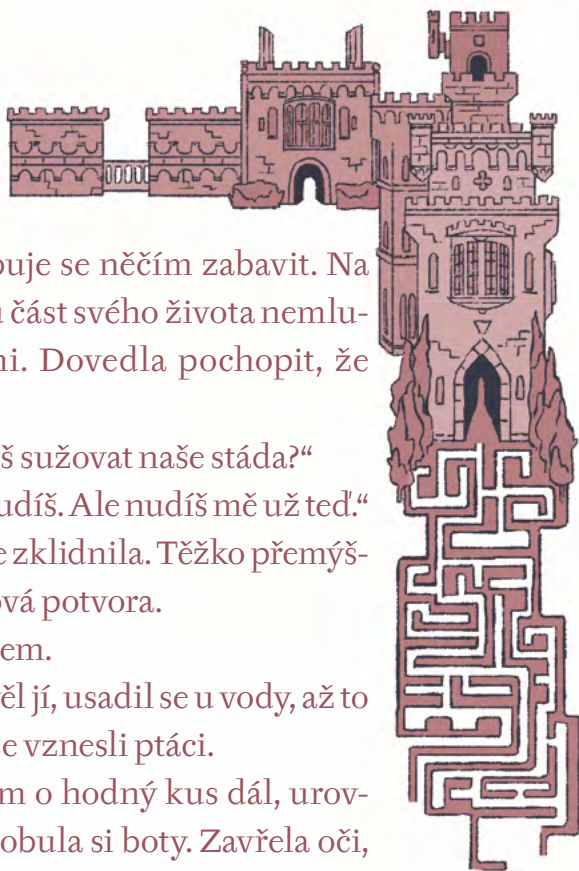
„Můj otec mě soucitu nenaučil.“

„Copak se nedovedeš učit sám?“

Netvor se zastavil a velice pomalu se obrátil k Ayamě, která se pod upřeným pohledem jeho krví podlitých očí ze všech sil snažila neroztrást. Šibalsky se usmíval.

„Mám návrh *pro tebe*, malá vyslankyně, ne pro krále. Pověz mi příběh, při kterém pocítím něco víc než vztek, a jestli se ti to povede, možná tě nechám naživu.“

Ayama nevěděla, co si má s tou nabídkou počít. Možná je to lest či prostě jen nesplnitelný úkol. Netvor má velkomyslnou náladu nebo je nacpaný po

posledním krmení a potřebuje se něčím zabavit. Na druhé straně, Ayama velkou část svého života nemluvila a nikdo nemluvil na ni. Dovedla pochopit, že netvor touží po rozhovoru.

Odkašlala si. „A přestaneš sužovat naše stáda?“

Odfykl si. „Jestli mě neznudíš. Ale nudíš mě už teď.“

Ayama se nadechla, aby se zklidnila. Těžko přemýšlet, když se nad ní tyčila taková potvora.

„Sedneš si?“ ukázala na zem.

Netvor zavrčel, ale vyhověl jí, usadil se u vody, až to žuchlo a z temných stromů se vznesli ptáci.

Ayama se posadila na zem o hodný kus dál, urovnala si kolem sebe zástěru a obula si boty. Zavřela oči, aby neviděla netvora, stočeného u potoka a olizujícího si pysky.

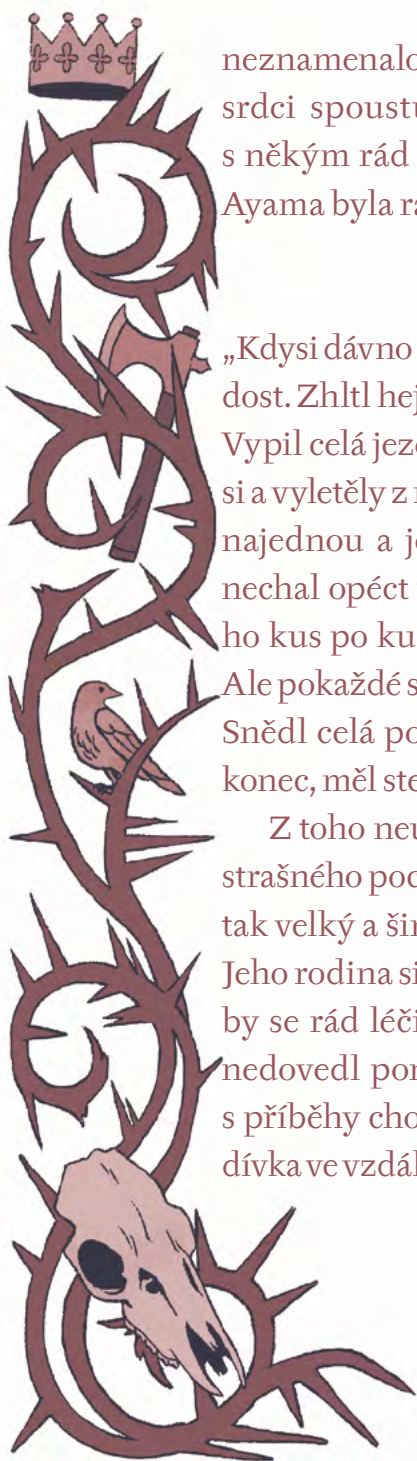
„Zdržuješ,“ vyčínil jí.

„Jde mi jenom o to, abych ten příběh vypověděla správně.“

Zasmál se hlubokým, nepříjemným smíchem. „Mluv pravdu, malá vyslankyně.“

Ayama se rozechvěla. Nevěděla, které z historek babičky Ma Zil jsou pravdivé a které ne. Kromě toho, se smrtí na jazyku se nerozpráví zrovna nejlíp. Ale jen to, že se nikdo neobtěžoval Ayamu poslouchat, ještě

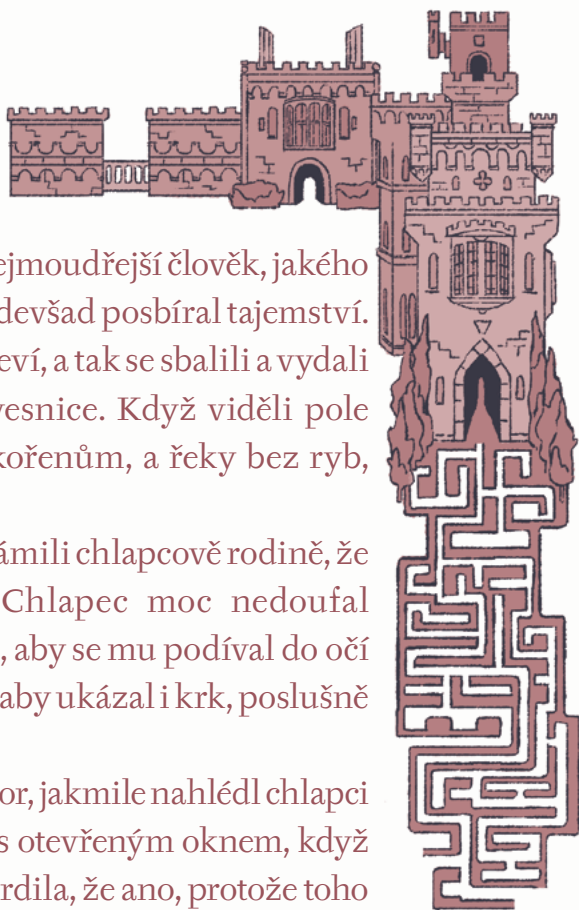
neznamenal, že nemá co říct. Naopak, měla toho na srdci spoustu. A pokud byla pravda, že si netvor s někým rád promluví, pak možná platilo i to, že se Ayama byla ráda, když někdo poslouchal ji.

PRVNÍ PŘÍBĚH

„Kdysi dávno žil chlapec, který jedl a jedl a pořád neměl dost. Zhltl hejno hus a ani se nezdržoval se škubáním. Vypil celá jezera, spolykal všechny ryby v nich, odříhl si a vyletěly z něj kameny. Nacpal si do pusy tucet vajec najednou a jediným polknutím je spořádal, pak si nechal opéct tisícíhlavé stádo na tisíci rožních a slupl ho kus po kuse, mezitím si jenom na chvílku zdříml. Ale pokaždé se vzbudil se strašlivým kručením v břiše. Snědl celá pole obilí a kukuřice, a když se dostal na konec, měl stejný hlad jako na začátku.

Z toho neustálého hladu mu bylo mizerně, z toho strašného pocitu prázdnoty v sobě. Někdy mu připadal tak velký a široký, že by přísahal, že v něm fouká vítr. Jeho rodina si zoufala, protože ho neuživila, a chlapec by se rád léčil, ale žádný medik ani léčitel *zowa* mu nedovedl pomoci. Jeho příběh se šířil, jak už to tak s příběhy chodí, a nakonec se o něm doslechla mladá dívka ve vzdáleném městě. Hned šla za svým otcem, což

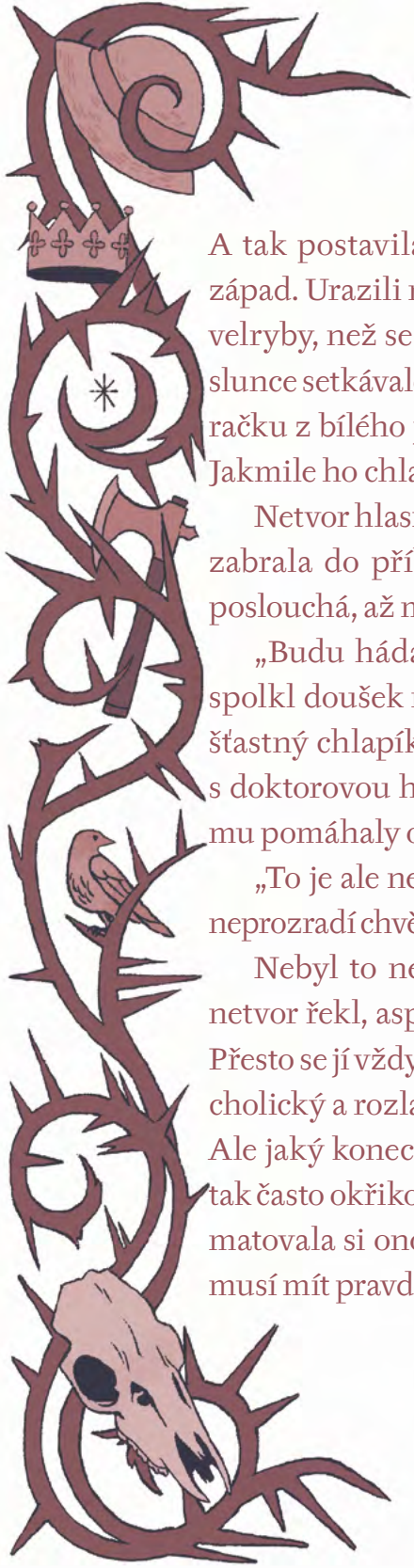

byl doktor mnoha umění a nejmoudřejší člověk, jakého znala. Zcestoval celý svět a odevšad posbíral tajemství. Věděla, že nějakou léčbu objeví, a tak se sbalili a vydali se na cestu do chlapcovy vesnice. Když viděli pole kukuřice, ohlodané až ke kořenům, a řeky bez ryb, věděli, že jsou blízko.

Dorazili do vesnice a oznámili chlapcově rodině, že přišli nabídnout pomoc. Chlapec moc nedoufal v úspěch, ale nechal doktora, aby se mu podíval do očí a do uší, a když byl požádán, aby ukázal i krk, poslušně zaklonil hlavu.

„Aha!“ pravil moudrý doktor, jakmile nahlédl chlapeci do krku. „Spávala tvá matka s otevřeným oknem, když tě nosila v děloze?“ Žena potvrdila, že ano, protože toho roku bylo velice horké léto. „V tom případě,“ na to doktor, „je to prosté. Tvá matka ve spaní spolkla kus noční oblohy a všechna ta prázdnota zůstala v tobě. Sněz prostě kousek slunce, abys oblohu zaplnil, a hlad už nepocítíš.“

Doktor to považoval za prosté. Chlapec o tom přesvědčený nebyl, vždyť neexistoval strom ani žebřík tak velký, aby dosáhl ke slunci. Brzy propadl ještě většímu zoufalství než dřív. Ale doktorova dcera byla stejně chytrá jako laskavá a věděla, že se slunce každý večer sklání, aby se dotklo moře a proměnilo vodu ve zlato.

A tak postavila malou loďku a vypluli společně na západ. Urazili mnoho mil a chlapec po cestě slupl dvě velryby, než se konečně dostali na zlaté místo, kde se slunce setkávalo s mořem. Dívka vytáhla z kapsy naběračku z bílého jasanu a nabrala z vody kousek slunce. Jakmile ho chlapec vypil –“

Netvor hlasitě zavrčel a Ayama nadskočila. Tolik se zabrala do příběhu a nadšení nad tím, že ji někdo poslouchá, až málem zapomněla, kde je.

„Budu hádat,“ spustila šelma. „Ten chudák kluk spolkl doušek moře a od té doby z něj byl spokojený, šťastný chlapík. Vrátil se domů do vesnice, oženil se s doktorovou hezkou dcerkou, měli spoustu dětí a ty mu pomáhaly obdělávat pole kolem domova.“

„To je ale nesmysl!“ vyhrkla Ayama a doufala, že ji neprozradí chvějící se hlas. „Jistěže to takhle neskončilo.“

Nebyl to nesmysl. Příběh končil přesně tak, jak netvor řekl, aspoň pokaždé, když ho Ayama slýchala. Přesto se jí vždycky zdálo, že v ní zůstává jakýsi melancholický a rozladěný pocit, jako by slyšela falešný tón. Ale jaký konec by netvora uspokojil? Protože Ayamu tak často okřikovali, stal se z ní dobrý posluchač a zapamatovala si ono jediné pravidlo trnitého lesa. Příběh musí mít pravdivý konec.

Uspořádala si myšlenky, navázala nit vyprávění a začala ji zase odvíjet.

„Je pravda, že chlapec vypil slunce z naběračky z bílého jasanu,“ potvrdila. „A ano, je pravda, že už nepotřeboval stádo dobytka na snídani a jezero na zapití. Vážně se oženil s doktorovou hezkou dcerkou a každý den obdělával svoje pole. Ale přes to všechno zjistil, že pořad není šťastný. Abys věděl, někteří lidé se narodí s kouskem noci v sobě a ta dutina se nedá zaplnit ani vším dobrým jídlem nebo slunečním světlem, co ho na světě je. Ta prázdnota se nedá zahnat, a tak se některé dny budíme s pocitem, že v nás vane vítr, a musíme to prostě přetpět stejně jako ten chlapec.“

Teprve když to Ayama dořekla, uvědomila si, že při pátrání po pravdě vypověděla svůj vlastní smutek. Ale už bylo pozdě vzít ta slova zpátky.

Netvor dlouho mlčel. Pak se zvedl, huňatým černým ocasem přešel po zemi, jak se obrátil k Ayamě zády. „Vaše stáda nechám na pokoji. Teď jdi pryč a už se nevracej.“

A protože si les žádal pravdu, věděla Ayama, že jeho slib platí.

Nemohla věřit svému štěstí. Vyskočila na nohy